

Република Србија
УПРАВНИ СУД
26 У. 6447/14
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Светислав С. Величковић, адвокат из Ниша, ул. Косанчићева бр. 3, против тужене Војне поште бр. 1097 Ниш, ради поништаја решења УП-2 бр. 13-2/14 од 28.03.2014. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за надокнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, професионалног војника – разводника на служби у ВП 4662 Зајечар, изјављене против наредбе команданта 3. бригаде Копнене војске бр. 3-6 од 14.01.2014. године, као неоснована. Наведеним првостепеним актом надлежни старешина је одлучио да тужиоцу престане служба у Војсци Србије због истека уговореног рока, основом члана 112. став 1. Закона о Војсци Србије, с обзиром да је Уговором о раду инт. бр. 686-62 од 02.02.2011. године предвиђено да тужиоцу уговорени рок истиче данагодине.

У тужби поднетој, преко пуномоћника, Управном суду дана 01.05.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је решење донето на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања уз погрешну примену материјалног права. Наводи да се за време професионалне службе разболео и да је био на лечењу у Б.Б. у времену од ... до ... године, те да разлог престанка радног односа ни у ком случају не може бити истек уговореног рока, већ услед неспособности за професионалну војну службу. Сматра да је оспореним решењем, али и првостепеним актом, грубо нарушено његово право на лечење и остваривање свих права по основу рада. На основу изнетог предлаже да Суд тужбу уважи, реши у меритуму или поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање надлежном органу. Такође предлаже да Суд обавезе тужени орган на трошкове управног спора и то: за састав тужбе износ од 25.500,00 динара.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у

оспореном решењу и предложио да Суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган након разматрања првостепеног акта, жалбе и свих осталих списка предмета утврдио да је првостепени орган потпуно и тачно утврдио чињенично стање, те правилно применио одговарајући материјални пропис. Наиме, тужени орган је закључио да је првостепени орган правилно утврдио одлучну чињеницу да је тужилац примљен у службу Војске Србије на одређено време, по основу уговора инт. бр. 686-62 од 02.02.2011. године, према ком му уговорени рок истиче дана ... године, те да су се истеком рока стекли услови за престанак службе тужиоца. Надлежни старешина, командат 31. пешадијског батаљона 3. бригаде Копнене војске, у којој је тужилац био на служби, поднео је првостепеном органу предлог, пов. бр. 11-51 од 10.01.2014. године, за престанак професионалне војне службе тужиоца због истека уговореног рока, чему је претходио службени разговор са тужиоцем, дана 27.12.2013. године, на који начин му је омогућено да учествује у поступку, а што је констатовано службеном забелешком састављеном у ВП 4662 Зајечар, инт. бр. 11-2365 од 27.12.2013. године. Одговарајући на жалбене наводе тужиоца, да уговорени рок није истекао с обзиром да је уговор о раду закључен године, да се не може утврдити које то опште услове за продужење уговора о раду тужилац не испуњава, да се исти разболео и био на лечењу од ... године и на даље, због чега је надлежни старешина био у обавези да га упуту на оцену способности, тужени орган је оценио да су без утицаја на другачију одлуку из разлога што се у конкретном случају ради о поступку престанка службе по основу члана 112. став 1. Закона о Војсци Србије – истеком уговореног рока. Ово из разлога што је предметним уговором јасно одређено да ће тужилац бити у радном односу у периоду од ... године до ... године. У погледу жалбених навода да је претпостављени старешина био у обавези да тужиоца упуту на оцену способности за војну службу, с обзиром да је био на боловању од ... године, тужени орган је закључио да су исти неосновани с обзиром да, према члану 75. став 4. Закона о Војсци Србије, дужност упућивања на оцену способности за службу у Војсци Србије постоји у случају да се лице налазило на лечењу, односно боловању 6 месеци укупно за последње две године, што у конкретном предмету није случај. На основу изнетог тужени орган је одбио жалбу тужиоца као неосновану.

По налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је, на правилно утврђено чињенично стање и без повреде правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари, правилно применио материјално право те за своју одлуку дао разлоге које, као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај Суд. Наиме, чланом 42. став 1. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, бр. 116/2007...101/10) прописано је да држављанин Републике Србије који испуњава опште услове за пријем у професионалну војну службу може бити примљен у службу у Војсци Србије ради попуне команди, јединице и установе Војске Србије на одређено време до три године. Чланом 112. став 1. истог Закона, прописано је да официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и

професионалном војнику, служба у Војсци Србије престаје истеком уговореног рока. На основу изнетог, Управни суд налази да је у предметном поступку правилно утврђено да тужиоцу престане професионална војна служба са разлога истека уговореног рока а код правилно утврђене одлучне чињенице да је уговором о раду заведеним под Инт. бр. 686-62 од 02.02.2011. године, закљученог између Министарства одбране и тужиоца, чланом 2. тачком 1. одређено да се тужилац, десетар по уговору из ВП 4662, Зајечар, прима у војну службу по уговору на одређено време у својству професионалног војника у чину десетар, на време од три године, које ће трајати од ... године до ... године, ради обављања дужности возач у месту службовања Зајечар.

Управни суд је утврдио да је тужени орган, у образложењу оспореног решења, оценио све жалбене наводе и за своју оцену дао довољне и јасне чињеничне и правне разлоге, које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај Суд.

С обзиром да је тужба тужиоца одбијена, то нису испуњени законом прописани услови из члана 43. Закона о управним споровима да Суд одлучи у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова Управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.11.2015. године, 26 У. 6447/14

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ/АМ